

## Tạm biệt em, Đà Lạt

*Cuộc gặp gỡ kết thúc ở đó, chẳng ai biết đã chấm hết hay chưa.*

\*\*\*

1. 10:00 pm, xe khởi hành.

"Mày mang chi nhiều đồ dữ?" – Linh hỏi

"Tao còn tính lấy thêm mà hết chỗ chứa. Còn mày, sao xách cái balo chút xíu vậy, chắc đựng được hai cái sip"

"Tao mới đi chơi với bạn về, trễ quá nên gom bữa mấy thứ, xong đón bus tới luôn. Tao mà qua không kịp là mày tự đi rồi đó"

"Lên trên lạnh với mưa nữa, đừng có mượn đồ tao nghe chưa"

"Yên tâm, tao mặc tiết kiệm lắm chứ méo như mày. Ê, mày có mang khăn len hả, đưa mượn coi"

"Chi ba"

"Đưa mượn"

"Nè"

"Mày mới mua hả"

"Tao mượn thằng bạn"

"Đẹp quá, cho tao đi, mày về nói với nó lỡ làm mất" – Linh choàng khăn quanh cổ, kéo mép viền lên che miệng

"Thứ điên"

Cuộc nói chuyện với mấy chủ đề lụn vụn thưa dần theo trời khuya. Xe rời bến vừa độ một giờ, hành khách trên xe gần như đã ngủ hết. Chỉ còn hơi thở đều, xen lẫn tiếng ngáy, không khí phả vù chỗ các ô máy lạnh, âm thanh êm êm dưới động cơ xe; bên ngoài ánh sáng đèn đường lờ mờ, càng trông xa, không gian càng đen đặc. Chẳng biết xe đang đi nhanh hay chậm nữa...

Hai người bật ghế xuống để ngả lưng. Hải nhìn Linh, tưởng Linh ngủ rồi nên cũng nhắm mắt, đắp hờ tấm chăn mỏng. Vừa khi ấy, Linh lăn người sát lại, kê đầu vào vai Hải. Hải hơi giật mình, nhưng cứ ngồi yên đấy, không nhúc nhích, chẳng nói gì; sau đó bất chợt, Hải dang cánh tay phải khoát lên lưng Linh, kéo cho nửa người Linh nằm gọn trên ngực.

Một hồi lâu, Linh trở dậy, tay xoa xoa vào vai Hải:

"Mọi không"

"Không"

"Thử tao nằm tới sáng coi là vai mày xụi luôn"

"Không sao đâu, mấy đứa bạn tao lúc đi chung trên bus cũng hay dựa ngủ vậy đó"

"Ờ. Nãy giờ mày có ngủ không"

"Tao chưa buồn ngủ"

"Ngủ đi mày, sáng mệt lắm, không có sức đi chơi đâu"

"Ừ. Vậy mày cũng ngủ đi"

Linh tựa đầu phía cửa kính, còn Hải vẫn tư thế nằm thẳng, giấc ngủ chập chờn. 04:30 am, cả xe thức vì đường lên đèo khá dốc, cộng thêm nhiệt độ giảm đột ngột. Vài giờ trước, ở Sài Gòn còn nóng 34, 35 độ, bây giờ đã tuột xuống 17 18 độ, Hải chịu lạnh kém, phải trùm thêm hai lớp áo. Linh là du học sinh một nước vùng Bắc Âu, bao nhiêu đây thì chưa thấm gì. Trời hửng sáng dần, những bụi dứa dại ven đèo to khổng khiếp, bung xòe bộ tóc nhọn hoắt đón bình minh; trong cảnh tranh tối tranh sáng, bạc ngàn thông thâm u dưới lớp sương mù ướt ướt. Kính xe ố đục ngầu. Lần đầu được nhìn thấy cao nguyên với núi non, dốc, vực, rừng, mây... Hải thích thú nhào người, nằm đè lên chân Linh để ngắm cho kỹ khung cảnh.

"Làm như con nít vậy ba"

"Tại tao mới thấy"

05:30 am, xe đến thành phố Đà Lạt. Vừa bước ra ngoài, cao nguyên đã dành tặng cho Hải một cơn gió núi đầy đủ hương vị nơi này. Hai người bắt xe ôm vào khu Hòa Bình tìm phòng nghỉ. Căn phòng nhỏ xinh nằm trên một con dốc cao, đã quây mọc um tùm dọc bên đường. Không khí ẩm ỉ thường xuyên nên rêu cũng lên xanh rì bờ tường đá đối diện lối vào phòng nghỉ. Ngay gốc hàng rào có trồng nhiều hoa, hai đứa không biết hết tên. Say sưa một hồi, bà cụ chủ nhà ân cần dắt vào phòng, hướng dẫn một số chuyện cần thiết. Loay hoay tắm rửa, thay quần áo, Hải và Linh ngủ liền một giấc đến 08:30 am.

Đồng hồ vừa reo lượt đầu tiên Hải đã thức, với tay tắt chuông. Linh còn say mơ. Hải nhẹ nhẹ đưa tay khều, gọi người ta dậy, nhưng lại sợ người ta dậy. Không có tác dụng gì, thế là Hải rút người vào chăn tiếp. Chưa được 1 phút, Linh thều thào:

"Mày dậy trước đi rồi tao dậy"

"Sao mày không dậy trước mà kêu tao"

"Tao nướng thêm tí nữa" – vừa nói, Linh vừa vun vai ngáp dài

"Thứ đồ làm biếng"

"Mày dậy, không thôi hai đứa nằm đây luôn khỏi đi chơi"

"Cũng được"

"Mày lì quá"

Linh lăn người sát vào tường, xoay lưng về phía Hải, cuộn hết chăn trên người Hải.

"Lạnh nghe chưa, con chó"

"Kệ mày"

Hải nắm mép chăn ghì chặt, Linh nhất quyết không chịu buông, hai đứa giành giật một hồi đều mệt, Hải mặc kệ, nằm im chẳng nói năng gì nữa. Linh ngược ra sau, tỏ vẻ ân hận, trùm chăn lại cho Hải rồi cúi đầu vào vai Hải, thấy Hải không có động tĩnh, xong cũng nằm im chẳng nói năng. Bất chợt Hải dang chân phải gác lên hai chân Linh, Linh "trả đũa" bằng cách xoay mặt lại, ôm chặt lấy Hải, siết thật sâu, từ từ thả lỏng dần. Trong cái ôm đó, hai người ngủ tiếp đến hơn 10:00 am.

"Dậy đi mày, trưa rồi" – Linh lay người Hải

"Mày dậy đi"

"Nhây hoài là khỏi đi chơi ha"

"Được rồi, mệt quá"

"Ngoan"

Hải lồm cồm bò dậy, gỡ chăn khỏi người. Dù không có máy lạnh, quạt, lại gần trưa nhưng trong phòng vẫn lạnh run. Hải chưa quen. Vừa đặt chân xuống đất, bao nhiêu da gà da vịt dựng lên hết, phải xỏ đôi dép để ở trước cửa nhà tắm vào. Vừa mở vòi sen chế độ "nóng", hơi nước vụt lên khắp nhà tắm, giống như phòng xông, tắm gương phủ một lớp mờ. Dễ chịu quá, Hải ngâm miết luôn nửa tiếng.

"Mày quay tay hay sao mà lâu dữ vậy" – Linh nói vọng vào

"Quay cái đầu mày, tao xong rồi nè"

"Nhanh lên, đi ăn nữa, tao đói"

"Rồi nè"

"Con trai mà tắm lâu còn hơn đàn bà"

"Kệ tao"

Hải vừa lau tóc, vừa lấy điện thoại check facebook. Bây giờ ngồi chờ, thư thả, Hải có thời gian xem kỹ căn phòng. Nội thất rất bình thường, không gian hơi nhỏ (nhà tắm lại lớn), điểm đặc biệt nằm ở... cái cửa sổ. Kéo bức rèm che ra, một chút ánh sáng nhẹ nhàng lọt vào giữa phòng. Phía ngoài có một khoảng đất vuông; ngay dưới cửa sổ mọc lên một bụi dã quỳ lớn sum suê lá; cách đây chừng 10 mét là căn nhà to, cổ kính – cô kính ở đây không phải vì kiến trúc, mà vì nét cũ kỹ của nó, vách màu muối tiêu pha vàng nhạt với 4 ô cửa sổ rộng bằng gỗ, nhìn rất "Đà Lạt". Bóng mặt trời vừa ngang ngang mái ngói, bị mây che khuất 6 7 phần ánh sáng. Hải đưa điện thoại, chỉnh HDR rồi chụp liền mấy tấm.

11:00 am, hai đứa đi ăn sáng trước khi dạo một vòng quanh thành phố. Gần giữa trưa nhưng trời không nắng; nhiệt độ tầm 19, 20 độ.

Linh chờ Hải trên một chiếc Sirius cũ thuê chỗ nghỉ. Chạy xuống thì không sao, nhưng mỗi lần lên dốc đường như là một cực hình dành cho nó, đã già nua mà còn phải oằn mình gánh hơn 130kg trên lưng.

"Ê mày, hình như tao thấy chỗ gốc cây này rồi nè" – Hải thích thú nói – "Có tấm hình cô Khánh Ly chụp ngay gốc cây này, phía sau là một cái nhà màu trắng nhô ra ngoài hồ Xuân Hương"

"Nhớ luôn hả? Mày nghe nói quán cà phê Tùng chưa?"

"Chưa"

"Ngày xưa Phạm Duy, Trịnh Công Sơn, Vũ Thành An, Lê Uyên Phương... hay ghé sang đó"

"Sao mày biết"

"Thì tao đọc"

"Lên Đà Lạt thì phải nghe Lê Uyên Phương mới đúng điệu"

"Làm như mày rành Đà Lạt lắm vậy"

"Thì tao đọc"

"Má"

"Vậy tối mai đi cà phê Tùng nha"

"Tất nhiên, thì Đà Lạt phải ghé cà phê Tùng mới đúng điệu haha"

Hai đứa vừa chạy chậm chậm quanh bờ hồ, vừa nói chuyện vu vơ như vậy, trời bắt đầu mưa nho nhỏ.

"Mưa rồi kìa mày" – Linh nói

"Mưa nhỏ mà lo gì. Ê cái búp bự đó là atiso hay hoa hồng vậy?"

"Tao cũng chả biết. Mà chắc là atiso. Muốn xuống coi thử không. Chụp hình sống ảo các kiểu"

"Rồi gửi xe ở đâu?"

"Đề tao coi"

"Thôi chạy đi mày ơi"

"Không ghé hả"

"Ừ"

"Gió mạnh quá"

"Ê, ghé chỗ ghé đá đằng kia"

"Ờ"

"Đẹp ghê" – Hải lấy điện thoại ra chụp liên tục như sợ bỏ sót một góc cảnh nào.

"Selfie đi mày"

"Tao có mang gậy nè"

"Giỏi"

"Mà điện thoại tao selfie xấu lắm"

"Lấy điện thoại tao nè... okey, đổi kiểu... okey..."

"Đủ rồi, đi lẹ, mưa lớn tới kìa"

"Chạy qua nhà chờ bus bên kia, tao dắt xe cái"

Cơn mưa kéo đến thật nhanh. Trong nhà chờ có một người đàn ông trung niên, hai nữ sinh, Hải và Linh. Tất cả đều lặng lẽ ngồi nhìn ra ngoài mưa, mặt hồ lốm nhốm như triệu mũi kim chọc xuyên màn vải phẳng, hàng thông ven hồ rủ lá, lắc lay theo cơn gió lùa qua, một vài người bán hàng rong mặc áo mưa chạy thật nhanh để chống sức gió thổi ngược. Mái che không rộng lắm nên đất bụi dưới thềm bắn tung rất bắn. Linh đứng hẳn lên ghế.

"Ghé người ta ngồi mà mây trèo lên"

"Đứng dưới cho dơ hết giày mây đi"

Hai nữ sinh cuộn tà áo, cũng đứng hẳn lên ghế như Linh. Hải đỡ ngại, đứng kế bên Linh. Duy người đàn ông trung niên vẫn ngồi yên, châm điếu thuốc hút, từ tốn. 15 phút sau, mưa ngớt dần.

"Đi mây ơi" – Linh bảo

"Ừ"

"Muốn đi đâu"

"Mây dắt đi mà, tao biết gì đâu hỏi tao"

"Ờ. Vậy giờ chạy một vòng thành phố, rồi đi ăn trưa. Xong tính tiếp"

"Coi xe còn xăng không đó"

"Để coi... chết, sắp cạn rồi, kiểm chỗ đổ đã"

Chạy một hồi không thấy cây xăng nào, hai đứa dừng ngay trước nhà thờ Con Gà.

"Kiểm ai hỏi đi mây" – Hải chỉ - "Thằng nhóc học trò kìa"

"Em ơi, cho anh hỏi gần đây có cây xăng nào không"

"Dạ em không biết"

"Cảm ơn em" – Linh trả lời

"Dạ" – Thằng nhóc cười nhẹ, cúi chào rồi đi vào trường

Linh chạy tiếp, theo phía bên phải con đường trước nhà thờ. Được một đoạn thì thấy một cây xăng nhỏ. May thật.

Trưa hôm đó, hai đứa chạy khắp nội thành, những con dốc cao làm cho Hải rất thích thú. Linh cũng vậy, vì lâu lắm rồi Linh cũng chưa ghé Đà Lạt. Hai đứa rẽ vào các ngõ hẻm, dạo thật chậm để ngắm đường xá nơi đây, yên bình, thoáng đãng, trật tự. Nhịp sống thật thanh thoi.

Khoảng 01:00, hai đứa ăn trưa xong, nắng vừa hửng. Linh chạy một vòng nữa rồi dừng trước Thung lũng tình yêu.

"Vô không mây" – Linh hỏi

"Mày muốn vô không?"

"Tao hỏi mày mà"

"Tao không biết. Máy chỗ này chắc không có còn tự nhiên đâu ha"

"Giờ vô không" – Linh tập xe lên lề đậu

"Thôi, đi tiếp mày"

"À, mày biết Đại học Yersin nằm chỗ nào không?"

"Đề coi google map. Mày tính đi ha gì?"

"Gần thì đi. Tại nghe thầy cô trong lớp nhắc hay thỉnh giảng ở đó"

"Cũng không xa lắm. Okey, vậy đi"

Đường đi đất qua những con đồi đất đỏ đầy cỏ và thông con mới trồng. Vách đồi có chỗ bị xẻ dọc, chắc để làm lộ mới. Từ phía lưng đồi nhìn ra xa, cao nguyên lẫm lẫm trong mây, dòng sông ngoằn ngoèo uốn mình theo thung lũng, ẩn ẩn hiện hiện dưới lớp hơi nước. Nhiều căn nhà nằm duyên dáng, bờ rào trồng đầy các loài hoa, đủ màu sắc. Hải để ý kỹ những dây leo trổ hoa lớn, thông xuống, hình dáng vừa giống loa kèn, vừa giống thiên lý, vàng ươm. Dốc đất lên trường cũng không quá dựng, nhìn xuống có rất nhiều trại rau, hoa trong nhà lưới: cúc, đồng tiền, ly ly, hành tây, su hào, cải các loại... tất cả tươi tốt, to, đều, đẹp mắt.

"Tới rồi kìa mày" – Hải nói

"Ừa, đâu, này là THPT Yersin mà"

"Chạy lên chút nữa coi"

"Ừ... Ê, trước mặt đó"

"Vô được không "

"Vô đại đi. Để tao gửi xe"

"Không biết có kiểm tra thẻ sinh viên không"

"Tao thấy đứa nào đeo đâu"

Yersin không giống như các trường đại học miền xui khác, nhất là Sài Gòn, Hà Nội - ồn ào, đông đúc, sôi nổi. Nó yên tĩnh, nề nếp; không khí dễ chịu, trầm lặng; không phải tone màu buồn chỉ có trong những tấm hình được photoshop, mà ở đây nó thật. Cây cối rất dày, nhất là thông, nhiều bồn hoa được trồng tươi tốt. Dưới lớp áo nước mưa mà trời vừa phủ xuống khắp cảnh vật nơi này, cây cối hoa lá khép nép như đang nghỉ ngơi, mặt sân ẩm ướt chuyển thành xanh xám đậm, nổi bật hàng rêu phủ trên những mảng xi măng cũ. Các khu nhà không có nhiều tầng, nhưng tổng thể cũng khá lớn, với kiến trúc đặc trưng, các khu chức năng phân chia rõ ràng. Bức tượng Yersin nghiêm trang đặt giữa sân trường. Bước ra phía sau dãy nhà bên trái (hình như thư viện) có thể hướng mắt xuống thành phố. Những gốc thông lớn mọc vêu ra, phía dưới toàn cỏ, nhánh cây khô, một vài bụi huệ hoa tím nở thành chùm, mưa đọng nhiều chỗ cánh hoa, lá, gió thổi rung rinh như múa. Đi bộ một vòng, chụp được vài bức hình, hai đứa ra về.

"Tao buồn ngủ quá" – Hải than

"Tao cũng vậy. Về ngủ trưa rồi chiều tối đi tiếp"

02:30 pm, hai đứa về tới phòng. Linh lười nên mặc nguyên đồ cũ trên người mà ngủ, còn Hải phải thay ra. Cuộn người trong tấm chăn dày, dễ chịu làm sao.

"Ê Linh, mày về Việt Nam bao lâu?"

Không thấy Linh trả lời.

"Mày ngủ rồi hả?"

Có lẽ vậy. Hải cũng khá mệt nên cố gắng chợp mắt một chút. Kéo rèm lại, căn phòng tối om, lỗ chỗ vài đường sáng lọt vào từ khe rèm. Tiếng thở của Linh đều đều. Hải ngủ luôn lúc nào không biết.

05:30 pm, Hải thức gọi Linh dậy. Thật ra Linh dậy trước cả Hải, nằm nghiêng, nhìn Hải.

"Mấy giờ rồi" – Linh giả bộ vun vai, ngáp dài, hỏi

"Năm giờ rưỡi"

"Mày đi tắm đi"

"Sao là tao hoài vậy"

"Chứ không lẽ là tao"

"Lúc sáng tao trước rồi, giờ tới mày"

"Nghỉ đi"

"Má"

"Tối đi đâu mày"

"Đi bộ dạo khu trung tâm nha"

"Cũng được. Vô tắm lẹ rồi còn tới tao"

"Vậy sao mày không tắm trước đi cho nhanh"

"Nằm trong phòng luôn ha"

"Má, nhây hoài"

Linh kéo tay Hải ra, nằm lên, ngược nhìn Hải nhoẻn miệng cười, híp cả mắt.

"Tay ai mà nằm tự nhiên vậy?"

"Tao thích thì tao nằm"

"Nhìn gì dữ vậy ba"

"Tao thích thì tao nhìn"

"Tao nhìn mày lại đó nha"

"Ai cho mà mày nhìn"

"Tao thích thì tao nhìn"

"Tao không cho phép"

"Kệ mày"

"Ừ, vậy ráng mà nhìn đi"

"Mày cho thì tao không thèm nhìn nữa"

"Má"

"Mày về Việt Nam trong bao lâu?"

"Ba tháng. Mà vài bữa nữa tao về quê rồi, giữa tháng 8 mới vào Sài Gòn lại"

"Ừ"

"Chi vậy?"

"Không có gì. Bao giờ mày về Việt Nam nữa?"

"Tao cũng chưa biết. Nhớ tao hả?"

"Mắc địch"

"Sợ lần sau về mày có bỏ rồi quên tao mất"

"Hay mày có bỏ bên đó rồi không về nữa"

"Tao thích Việt Nam thôi mày ơi"

"Bên đó cũng có Việt Nam"

"Tao không thích"

Câu chuyện vu vơ đó kéo dài hơn nửa tiếng. Cả hai chỉ chịu ngưng khi bụng đánh trống kêu đói.

"Mày chịu đi tắm chưa, Hải"

"Tối mày trước đó"

"Thôi, vô tắm chung đi haha"

"Má, đồ nham nhở"

"Quên, mày là gái nhà lành"

"Gái cái đầu mày"



"Nhường mỳ lần này, tao tắm trước, gái ngoan"

"Chó"

Gần 07:00 pm, Hai đưa ra đầu đường tìm đồ ăn lót dạ. Một quầy bên đường ghi bảng "Mì xào giòn".

"Ăn mì xào giòn đi mày" – Hải đề nghị

"Cũng được"

Đĩa mì mang ra nhìn lạ, không giống mì xào giòn mà hai đứa biết. Nó có chả lụa, trứng chiên thái sợi, mỡ hành, thịt băm, xúc xích, rưới tương ớt và sốt mayone... Sợi mì là hủ tiếu chiên, để nguyên miếng, khi ăn dùng kéo cắt thành từng mảnh nhỏ. Linh gọi thêm một ít đồ nướng quây bên. Sau bữa tối nhẹ đủ nhét kẽ răng, Hải và Linh tản bộ lần lần tới bờ hồ. Xung quanh đây có rất nhiều những quán hàng rong bán đủ thứ: ngô khoai nướng; áo ấm, khăn choàng, mũ len, bao tay, vớ, dù, túi xách...; đồ lưu niệm; thức ăn, nước uống; bong bóng, hoa, phụ kiện... Mặt dù mưa bắt đầu lất phất nhưng khách du lịch đổ ra đường khá đông, cười nói ồn ào.

"Mày muốn mua gì không?"

"Không. Còn mày?"

"Chắc chỉ mua ít dâu tây. Mà để sáng mốt đã. Muốn ăn uống gì nữa không?"

"Tí về đi"

"Vậy thì ra chợ Đà Lạt nha"

"Ừ"

Đi thêm độ 100 mét, trời bắt đầu mưa nặng hạt hơn, phải tìm chỗ trú. Lại là một trạm xe bus gần bờ hồ. Người ghé vào chật chội không còn chỗ đứng. Mưa mỗi lúc một to. Dưới ánh đèn đường vàng, nhìn nước rơi cứ như những sợi thủy tinh vỡ, rồi tan chảy, kéo thành dòng lỏng cuộn xuống cống, rãnh. Không nghe thấy gì xung quanh ngoài tiếng mưa duy nhất. Lạnh quá. Vài người chầm điếu thuốc trên tay, hút một hơi, phả ra làn khói trắng, hòa với mưa, biến mất. Một chiếc taxi chạy ngang, rẻ nước văng lên chân mấy người đứng trước, họ cảm râm vài tiếng. Mưa ngớt dần, rồi lớn, rồi ngớt, rồi lớn, không dứt hẳn. Gia đình nọ gọi taxi đến đón, một hai người mặc áo mưa rời khỏi, số khác dầm mưa đi vì không kiên nhẫn. Phần đông tiếp tục chờ. Linh lấy điện thoại, hướng ống kính phía mặt hồ chụp vài tấm hình. Hải cũng vậy.

"Mày canh nét gần thôi, để ở xa lờ mờ mới đẹp" – Linh nói với Hải

"Ờ"

"Đẹp quá"

"Điện thoại tao thiếu sáng chụp thấy ghê"

"Mưa này chắc lâu lắm mới tạnh"

"Vậy giờ sao?"

"Đón taxi về, hoặc dầm mưa"

"Tao mới hết bệnh, dầm mưa chắc mai tiêu"

"Ê mày, hay chạy vô quán cà phê đó đi" – Linh chỉ tay

"Tao thấy trên đó còn ai đâu"

"Lên thử coi"

Quán cà phê nằm đoạn dốc cao sau lưng trạm bus. Chỗ bước lên cách trạm bus 30 mét. Hai đứa gắng chạy thật nhanh cho đỡ ướt. Đúng thật là quán không còn người, kể cả nhân viên. Hai đứa ngồi đó, chẳng ai để ý, suốt hơn nửa tiếng trời.

"Tại mày không chịu dậy sớm nên tới giờ chả đi được đâu hết" – Linh giả dõ trách Hải

"Sao không phải tại mày mà tại tao?"

"Uổng gì kêu đi mày"

"Có ma nào bán nữa"

"VẬY NGỒI ĐÂY NGHỈ CHỨT RỒI VỀ. CHO TAO MƯỢN CÁI KHĂN LEN CỦA MÀY ĐI"

"Chỉ vậy ba"

"Tao lạnh"

"Nè"

"Mày không lạnh hả"

"Mày lấy đi, chừng nào cần tao giặt lại"

"Mày ngon. Hết một ngày rồi, chưa đi được bao nhiêu"

"Mai ngủ ít thôi nha"

"Ừ. Mà mày đói chưa"

"Cũng hơi hơi"

"Tí nữa muốn ăn gì"

"Nãy tao thấy gần nhà có quán bún, về ăn cho gần"

"Đi với tao thấy vui không?"

"Hơi hơi"

"Hơi hơi thôi hả?"

"Chứ muốn bao nhiêu?"

"Bao nhiêu tùy mày, sao tao biết"

"Vậy mày cho nhiều cho"

"Thằng đàn. Hối mày cũng như không"

"Tự nhiên hỏi câu sến như chó"

"Ừa sến hả?"

"Vậy mày đi với tao vui không?"

"Mày cho nhiều cho"

"Vậy là không vui hả?"

"Tùy mày. Nếu nghĩ tao không vui thì là không vui"

"Giận hả ba"

"Chắc tao thèm. Ê, mà mày có nghe người ta nói, hai người yêu nhau lên Đà Lạt về sẽ chia tay chưa?"

"Xàm quá, có mày nói chứ ai mà nói"

"Bạn tao nói đó. Mày tin không"

"Thế mày tin không"

"Tao chưa đi với người yêu lên Đà Lạt bao giờ, làm sao biết"

"Có khi nào bạn bè đi chung lên Đà Lạt, trở về cũng cạch mặt nhau?"

"Okey, cạch đi cho khỏe"

"Hay là, hai đứa chưa yêu nhau, đi Đà Lạt về sẽ yêu"

"Mày nói ai đó"

"Đâu có, nói vu vơ vậy thôi"

"Sao mày về quê chi lâu dữ"

"Khó lắm mới về Việt Nam được. Tao muốn ở với ba mẹ lâu. Với lại, ba mẹ không cho tao vào Sài Gòn sớm, còn phụ ổng bả buôn bán nữa. Nhà tao bán cơm gà ngon nhất thành phố Tam Kỳ đó nha"

"Ngày mấy mày bay?"

"Chắc 15 tháng 8"

"Ngày mấy mày ghé Sài Gòn"

"12 hay 13 gì đó"

"Vậy còn gặp không?"

"Mày muốn gặp không"

"Mày năn nỉ thì tao gặp"

"Thôi dẹp đi"

Linh cời giầy, gác hai chân lên đùi Hải, ngả người xuống thành ghế. Hải ngồi im lặng, không nói gì, cầm điện thoại lên lướt facebook.

"Thôi trễ rồi, về mày ơi" – Linh bảo

"Mưa tạnh chưa?"

"Còn, mà nhỏ thôi" - Linh ra xem thử

"Đi"

Đường phố lúc này vắng vẻ, 09:30 pm, cả hai về đến gần phòng. Quán bún nằm cách dốc lên phòng chừng 40 mét. Đồ ăn thì ngon thật, nhưng Hải không để ý lắm, thứ Hải thích thú là bình nước trà nóng hổi, thơm phức, uống vào ngòn ngọt ở cuống họng. Có thêm gừng, đậu rang, lá dứa... không chê vào đâu được. Đây có lẽ như một đặc trưng riêng của Đà Lạt, quán xá nào cũng để một bình trà ngon dành cho khách.

10:00 pm, hai đứa lên phòng.

"Mày có tắm không" – Hải hỏi

"Chắc không đâu, vừa tắm khi nãy mà"

"Thứ ở dơ. Ra ngoài dầm mưa thúí quắc mà không chịu tắm"

"Mày thúí thì có. Nè, hử xem..."

"Lạy mày. Gớm quá. Thôi tao tắm đây, tối nằm xa xa tao ra"

"Tao thay đồ ngoài này, cấm hé cửa nhìn"

"Má, mày nghĩ mày là ai"

10:30 pm, Hải tắt đèn, đi ngủ.

"Ngủ đi mày, bấm điện thoại hoài" – Hải cần nhằn

"Mày mệt thì ngủ trước đi. Bình thường 2, 3 giờ tao mới ngủ được"

"Không lẽ nay mày tỉnh thức tới giờ đó"

"Thì chừng nào tao mệt tao ngủ"

Hải nằm xoay lưng lại phía Linh, cách xa hơn nửa cánh tay, nhắm mắt như ngủ, không quan tâm. Một phút sau, Linh cũng dẹp điện thoại, im lặng bên đó. Hai đứa ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

02:00 am, Hải giật mình thức dậy vì Linh cứ trở mình suốt.

"Sao không ngủ đi, lăn qua lăn lại hoài vậy"

"Tao mệt quá mày ơi"

"Bệnh hay sao"

"Không biết"

"Tráng mày hơi nóng rồi nè" – Hải đưa tay lên sờ - "Tao có mang thuốc, để đi lấy"

"Không sao đâu mày"

"Rồi mai mày sụi ai chở tao đi chơi"

"Má, mày lo có nhiều đồ thôi hả"

"Uống vô mày, nói nhiều quá"

"Nãy tao nằm mơ"

"Thấy gì?"

"Tao không kể"

"Vậy nói với tao chi"

"Thích thì nói thôi"

"Bệnh rồi sản luôn hả"

"Tao ôm mày ngủ nha"

"Ôm nát rồi bây giờ mới xin"

"Vậy thôi méo xin nữa"

Linh siết người Hải thật chặt, rút đầu vào cánh tay Hải đang dang ra.

"Mai 07:00 am dậy nha"

"Okey. Mày hẹn giờ đi"

"Linh ngủ ngon"

"Má, thảo mai dễ sợ. Hải ngủ ngon"

\*\*\*\*\*

2.

Giấc ngủ ngon, kéo dài đến 07:00 am. Hải dậy trước, không vội đánh thức Linh, để Linh nghỉ thêm chút nữa. 15 phút sau, đến lượt Linh.

"Khỏe chưa mày"

"Khỏe rồi"

"Nhờ ôm tao đó"

"Tao cũng tính cảm ơn mày, nhưng mà nghĩ do viên thuốc thôi"

"Vậy đừng có mà xin xỏ ôm ấp gì tao nữa nhá"

"Tao thích là tao ôm, méo cần xin"

"Ngon. Thôi đi tắm đi ba"

07:45 am, hai đứa đi ăn sáng. Hôm nay nắng sớm, trời cũng đỡ lạnh hơn hôm qua, có lẽ một phần do đã dần quen với thời tiết này.

"Tính đi đâu mày" – Hải hỏi

"Sáng lên Lang Biang đi, rồi chiều qua thiền viện Trúc Lâm"

"Tao muốn đi đèo Prenn"

"Cái xe yếu xiu vậy mà chạy đường đèo tao ớn tay ghê. Vớ lại lúc lên mình đi đường đèo Prenn rồi mà"

"Tôi thui thấy mẹ gì đâu. Ừa mà cái xe này cũng ớn thiệt"

"Thôi, mày thích tao chiều. Khi về còn sớm thì đi. Để coi bản đồ cái"

"Hi vọng bữa nay không mưa"

"Cái miệng thú của mày. Ê Lang Biang nằm ngoài thành phố Đà Lạt rồi, phải qua bên huyện Lạc Dương... À không sao, cũng gần"

"Trên đó có bán đồ ăn không mày?"

"Tao nghĩ chắc có, mà chắc chém lăm. Tí kiếm chỗ mua nước với bánh mì mang theo"

Lang Biang hiện ra trước mắt, một con đường đất đỏ lổm chổm dẫn vào chân núi. Hai đứa ghé một tiệm tạp hóa kè đó mua vài thứ, rồi gửi xe ở cổng. Lang Biang hiện ra trước mắt Hải – một đứa ở đồng bằng, chưa bao giờ thấy núi, thật hùng vĩ. Trên một con dốc gần chân núi, khách du lịch rất đông, check in với dòng chữ Lang Biang, xung quanh có nhiều ngựa của người dân tộc thả. Muốn chụp hình với chúng phải trả thuê. Hải và Linh cũng tranh thủ check in. Con mưa đêm qua làm cho đất mềm, nhưng vì có nhiều cỏ nên không bắn lăm.

"Nhà vệ sinh ở đâu mày?" – Hải hỏi

"Bên đó có bảng chỉ dẫn kìa"

Trước nhà vệ sinh, bọn trẻ con người dân tộc nhìn đen đúa, ốm yếu, ngồi chờ khách để xin tiền. Chúng đông bằng một lớp học mầm non. Nhìn vừa khó chịu, vừa tội nghiệp. Cứ hễ thấy người bước vào là vài đứa ủa ra. Có đứa xin được tiền thì chạy lại đưa cho cha mẹ ngay, cha mẹ chúng bán hàng rong hoặc dắt ngựa gần đó.

"Mày muốn đi xe zip lên hay đi bộ" – Linh hỏi

"Đi bộ cho vui. Ngồi xe ngắm nghía chụp hình được gì đâu"

"Cũng hơi xa, leo chắc hơn tiếng lặn đó"

"Kệ đi"

Đường dẫn lên đỉnh đoạn gần chân núi rất dễ đi, nhiều cảnh đẹp, hai đứa đưa điện thoại chụp liên tục. Mà hình như, đa số khách Việt Nam leo bằng xe zip, chỉ khách nước ngoài mới thích đi bộ, cả quãng dài toàn thấy khách Âu Mỹ, họ đi nhanh, nhìn nét mặt vui vẻ không chút mệt mỏi, dù là phụ nữ. Còn hai đứa, mới qua hơn 1/3 chặng đã thở hồng hển, con dốc bắt đầu dựng đứng, đường đẹp, quanh co, trơn, khuất. gần 1/2 chặng hai đứa tạm dừng nghỉ ngơi trên tảng đá lớn ven đường. Bắt đầu nản chí anh hùng. Hải lấy đồ ăn và nước uống trong balo ra chia cho Linh. Hai đứa gặm bánh mì một lúc, một chiếc xe zip trống chạy ngang, bỗng dừng, bác tài xé nhòai đầu ra hỏi:

"Đi không"

"Dạ"

Hai đứa mừng rỡ, chạy một mạch lại xe, không cần mở thêm cửa bước lên mà trèo thẳng vào. Chiếc xe đi thật nhanh, qua mấy đoạn khúc quanh cao phải lên ga hết cỡ, rất nguy hiểm nhưng thú vị. Chẳng mấy chốc đã tới đỉnh.

Trên đỉnh, một lớp mây mờ mờ ảo ảo bao phủ khắp cảnh vật, hơi nước bắn ra như mưa, ướt cả quần áo, tóc tai, gió khá mạnh. Nếu không biết còn tưởng nơi này vừa trải qua một trận mưa thật. Từ đây hướng tầm mắt ra xa có thể thấy rõ xóm làng, nhà cửa bên dưới, những cái hồ rộng, phẳng như tấm gương dẫn nước vào các dòng chảy quanh co bao lấy chân núi, chỗ ẩn, chỗ hiện. Gần cũng là núi, xa cũng là núi. Núi tiếp lấy núi, mây tiếp lấy mây.

Những cái nhà nóc lá được dựng lên để cho khách du lịch nghỉ trưa, nhưng giờ này khá vắng vẻ, Hải và Linh đi vòng theo dải nhà ấy, ra đến chỗ biểu tượng dòng chữ Lang Biang thật lớn bên sườn núi. Cảnh ở đây quá đẹp, đến nỗi hai đứa chẳng muốn leo xuống nữa. Sau khi dạo hết chỗ này, ăn trưa, ngồi nghỉ xong xuôi, cả hai lại cuộc bộ xuống núi. Con đường đi xuống còn đẹp hơn cả con đường lúc lên, thông xanh bạc ngàn bị mây vay lấy, chỉ cần đứng xa tầm 10 met đã khó thấy nhau, gió vẫn thổi ù ù. Ánh sáng nhọc nhằn lọt xuống được tầng cây dày, lại thêm mây phủ. Hai đứa bẽ cái gậy bên đường, chống đi cho đỡ mỏi. Vừa đi, vẫn không quên vừa chụp hình. Những bức hình lúc này là những bức hình đẹp nhất ở Đà Lạt mà hai đứa ghi lại được.

Xuống núi đỡ tốn sức hơn khi leo, nhưng Linh làm ra vẻ mệt mỏi, đi thật chậm. Hải réo mãi không nghe nên cứ đi thẳng luôn phía trước, sau một đoạn thì đứng lại chờ. Vài lần như vậy Hải bực mình.

"Mày mắc đẽ sao mà đi như sên, chừng nào mới xuống được"

"Tao mệt quá, mày công tao đi"

"Công con kết nè. Hay giết tao luôn cho rồi"

"Tao mệt thiệt"

"Ráng đi. Chứ giờ giữa đường vầy xe đâu ra nữa"

"Ừ"

"Đưa tay đây" – Hải chụp nắm lấy tay Linh – "Để tao dắt đi".

Tim hai đứa đập mạnh quá chừng, không ai nói thêm câu nào, cứ thế mà đi thẳng. Được nửa chặng, họ dừng lại bên một con đường đất rẽ sang bên hong sườn núi, gần đây có bảng chỉ dẫn, đại khái là con đường đất này sẽ tới đỉnh Lang Biang.

"Ừa, hồi nãy mình mới lên Lang Biang mà" – Hải thắc mắc – "Sao bây giờ còn đường lên Lang Biang nữa?"

"À, theo cái bản đồ này, hình như cái đỉnh hồi nãy mình lên không phải đỉnh Lang Biang, Đỉnh Lang Biang phải đi đường đất đỏ mới tới"

"Vậy sao cái đỉnh hồi nãy dựng cái chữ Lang Biang chà bá vậy"

"Cả cái khu núi này là dãy Lang Biang, để vậy cũng có sai đâu?"

"Ừ. Thôi đi tiếp mày"

Tiếp tục đi thêm vài trăm mét nữa, một người chạy xe máy từ trên xuống, thấy hai đứa có vẻ mệt nhọc anh ta cho đi nhờ. Cuối cùng cũng tới chân núi.

"Tai tao ừ rồi" – Hải nói

"Do chênh áp suất đó. Mày bịt mũi, miệng lại, nén một hơi thật mạnh"

Hải làm theo, không khí vọt ra từ lỗ tai.

"Muốn về ngủ trưa tí không" – Hải hỏi

"Ngủ một giấc nữa là tới chiều. Còn ngày cuối, đi cho đã rồi về Sài Gòn ngủ. Giờ qua Trúc Lâm nha"

"Ừ"

Đường lên Trúc Lâm cũng nhiều dốc cao, cái xe ì ạch lắm mới lên đến nóc. Thật ra, điểm này cũng không có gì thu hút về cảnh quan lắm, vì tất cả hầu như còn mới và nhân tạo, chủ yếu là vấn đề tâm linh. Linh vào lễ phật, Hải đứng ở ngoài chờ. Khách viếng đông. Hải thấy chán nên giục Linh ra sớm.

"Giờ đi đèo Prenn ha" – Linh bảo

"Ừ, tao không có thích mấy chỗ nhân tạo như vậy, nhìn giả"

"Đèo Prenn có gì đâu, qua giờ đi đường đèo cũng nhiều, nhìn nó ý chan vậy thôi"

"Vậy mày muốn đi không"

"Kê, chạy lòng vòng chơi, chứ giờ cũng hết biết đi đâu"

Men theo đèo Prenn cỡ 15 phút, hai đứa trở về thành phố. Đoạn đèo này thường xuyên xảy ra tai nạn, nhưng quả thật khung cảnh hai bên rất đáng chú ý. Hải quá mê rừng thông. Ở đây có tới mấy loại thông. Nhìn đâu cũng thấy thông. Quanh chân đèo lộ vài con đường mòn nhỏ, chắc phía dưới là xóm làng.

Vòng lại thành phố, Linh và Hải chạy theo quán tính ra những vùng ven, đi qua các trại rau, nhà thờ, trường học, dinh, vườn hoa, đến thác Cam Ly khi nào chả hay.

"Mày muốn vào không" – Linh hỏi

"Thôi mày ơi, tao nghe nói giờ trong đó thấy gớm. Với lại có bán vé, chắc toàn cảnh nhân tạo"

"Khó khăn quá. Tao chạy tiếp à"

"Ừ"

"Khu này vắng dân ha"



"Hình như xa thành phố lắm rồi"

"Coi chừng lạc nghe mạy"

"Có google map đây sợ gì ba"

"Ê, nhìn kìa mạy" – Hải reo lên

"Sao"

"Hình như người dân tộc"

"Hả. Chết bà, không lẽ chạy vô khu dân tộc thiểu số rồi"

"Thôi, chạy ra đi"

"Bây giờ về hay đi đâu nữa"

"Ăn cái đã, tao đói quá. Xong về ngủ nghỉ tối qua cà phê Tùng"

"Ăn gì đây"

"Chạy trên đường về có gì ngon thì ghé quất"

Sau bữa chiều, hai đứa về phòng ngủ tiếp. Ngày nay đi nhiều nên cũng mệt hơn. Cả hai vật ra ngủ, không thèm thay đồ.

08:00 pm, chuông báo thức reo. Hai đứa dậy cùng một lúc. Mà, hình như bên ngoài trời đang mưa.

"Cái miệng của mạy thú vị thiệt đó Hải"

"Tao cầu trời đừng mưa chứ đâu có cầu trời đổ mưa đâu mà mạy nói"

"Thôi im đi, xáo biện"

"Biện con mắt mạy"

"Mưa vậy ở phòng ngủ luôn chứ đi khỉ gì nữa"

"Chẳng lẽ một hai tiếng nữa nó không tạnh"

"Cái miệng thú vị của mạy nói nữa không chừng thiệt đó"

"Má. Mưa cũng phải ra ngoài ăn tối chứ, nhịn đói ngủ hả"

"Thôi ngủ tiếp đi"

"Hết buồn ngủ rồi"

Một tiếng sau, mưa vẫn chưa tạnh nổi, hai đứa đành mượn bà chủ nhà cái dù ra ngoài ăn tối rồi mau về phòng.

"Chán thiệt, hai ngày trời mà chả đi được đâu, toàn ngủ với mưa" – Linh bực dọc

"Có ai muốn"

"Giờ ngủ thôi, mai dậy sớm chuẩn bị về"

"Mấy giờ check out"

"Sáu giờ"

"Vậy tao hẹn đồng hồ năm giờ nha"

"Ừ"

Hai đứa nằm im lìm nghe tiếng mưa dội trên nóc nhà, va vào cửa sổ, và cả tiếng thịnh thích đang đập nhanh trong lồng ngực mỗi người. Họ muốn nói với nhau chuyện gì đó, nhưng không chắc là chuyện gì, thật mơ hồ. Không gian tĩnh lặng suốt một tiếng, hình như Hải và Linh vẫn thức.

"Hải ơi"

"Cái gì"

"Hải ơi"

"Cái gì"

"Hải ơi"

"Má, cái gì thì nói"

"Anh ơi"

"..."

"Anh ơi"

"..."

"Sao anh không trả lời"

"Ừ..."

"Không thích gọi như vậy hả?"

"Có, thích..."

"Ừ, vậy được rồi"

"Gọi lại đi"

"Anh ơi"

"Anh đây"

Giọng hai đứa run run, một cảm giác rất khó tả. Không gian lại tĩnh lặng. Hải chủ động kéo Linh sát vào người mình. Lần đầu tiên, Linh nhìn Hải, nở một nụ cười thật hiền, ngoan ngoãn nằm trong vòng tay ấm áp...

"Anh nghĩ mình có điều gì đó muốn nói với em, mà không biết là điều gì"

"Em cũng vậy..."

"Phải chi em không đi về bên đó nữa..."

"Để làm gì"

"Anh cũng chẳng biết..."

"Anh có thương em không"

"Sao lại hỏi anh câu đó..."

"Anh trả lời đi"

"Nếu anh hỏi ngược em câu đó, em trả lời được không?"

"Được!"

"Mà thôi, trả lời rồi thì sao... Em cũng... Em cứ tin là ngay lúc này, chỉ tính lúc này, anh đang ôm em và nghĩ về riêng mình em thôi..."

"Em cần nhiều đó là đủ. Lần sau về nước, nếu anh có người yêu rồi thì cũng đừng quên đứa bạn này..."

"Nói nhảm quá"

"Em không hỏi nữa"

"Giờ mình ngủ nha"

"Còn sớm quá à"

"Chứ sao"

"Anh mệt thì ngủ trước đi"

"Em không ngủ hả?"

"Em nhìn anh ngủ"

"Sến quá ba ơi. Mặt thấy gớm có gì nhìn"

"Em thích, nên em nhìn"

Hải cũng nhắm mắt, nhưng cảm giác biết Linh đang nằm kế bên nhìn mình chăm chú làm cho Hải "nhột nhột", nên bật cười.

"Nhìn anh hoài biểu làm sao ngủ không biết"

"Okey, em ngủ luôn đây"

Linh luôn tay xuống áo đặt nhẹ trên bụng Hải, xoa xoa một hồi rồi nằm im.

"Để vậy anh khó thở"

"Ôm vậy mới ấm"

"Có chỗ khác ấm hơn kia"

"Ở đâu"

"Ngã 3 Trung Lương" – Hải nhìn Linh cười nham nhở như muốn chọc quê

"Má, dâm tặc. Mà chỗ đó mát chứ không có ấm đâu nha cưng"

"Thiệt hả, để thử coi" – Nói xong Hải đưa tay vào... - "Ấm, ấm lắm"

"Dẹp đi ba, đừng có ở đó khiêu khích tôi"

"Không tin?"

Linh hết ngại ngùng, chụp lấy...

"Okey, công nhận ấm thiệt"

"Không biết đâu, em cướp đi đời trai của anh rồi đó"

"Ai xúi tôi vậy?"

"Đền cho anh"

"Muốn cái gì"

Chưa kịp chờ Linh hỏi xong, Hải đã chồm dậy đặt xuống môi Linh một nụ hôn thật ngọt. Cơn mưa ngoài kia vẫn rả rích, rồi như bay lùa vào giữa căn phòng. Những giọt nước lạnh của trời bỗng ấm nóng khi rớt lên thân thể, làm dịu từng thớ thịt thanh xuân, hai tâm hồn mềm nhũn ra, quấn lấy nhau cuồng nhiệt. Đêm nay ngắn hơn mọi đêm khác, hơi thở vội vã chiếm lấy toàn bộ không gian, thời gian nơi đây. Dòng chảy nồng nàn nhất của cảm xúc đánh gục hai chiến binh tuổi trẻ. Linh choàng ôm lấy Hải, cả hai ngủ một giấc không mộng mị đến sáng.

05:00 am chuông reo.

"Ngủ thêm đi, năm giờ rưỡi rồi dậy" – Linh bảo

"Anh hết buồn ngủ rồi"

"Ngủ có tí mà"

"Sáng lên xe ngủ tiếp"

Hải ôm choàng lấy Linh, bậm miệng, chạm vào môi Linh rồi rút lại ngay.

"Bây giờ miệng thú lắm, nên nhiều đây thôi ha"

"Có miệng anh mới thúí đó"

"Ừ, còn ở với tui có mấy tiếng nữa, không lo thương mà chửi hoài đi"

"Okey, em thương" – Linh bỏ tay vào chỗ-đêm-quả-Hải-gọi-ý

"Muốn nữa hay gì"

"Thích thì chiều"

"Đuối quá rồi ba ơi"

"Yếu dữ vậy trời"

"Mới hết bệnh là em lòi lên đây. Tới Sài Gòn phải nhào vô ôn thi học kỳ liền"

"Thôi, dậy, sắp tới giờ rồi. Em còn ra chợ Đà Lạt mua dâu tây"

"Ai tắm trước"

"Tắm chung đi" – Linh cười chọc Hải

"Thôi ba, để anh trước"

"Còn ngại hả, đêm qua cũng mấy người không"

"Ừa, đêm qua có chuyện gì"

"À, đâu có gì"

"Haha. Nói chứ dù sao vẫn ngại. Để anh tắm trước, em soạn đồ đi"

"Dạ"

"Ngoan quá"

07:30 am, xe khởi hành về lại Sài Gòn. Trên đường, cả hai nói với nhau đủ thứ chuyện, vui có, buồn có, chuyện đi học, bạn bè, tương lai, những mối quan hệ, nhưng tuyệt không bàn đến chuyện của cả hai một lời. Đèo Bảo Lộc hiện ra trước mắt, trông nó còn đẹp, hùng vĩ hơn cả đèo Prenn, nhưng ẩn đằng sau những lớp mây mù khuất núi từng làm Hải thích thú, giờ đây, vẻ mờ mịt ấy khiến Hải đượm buồn nhiều. Linh, vẫn gương mặt hiền lành ấy từ đêm qua, âu yếm dựa vào vai Hải. Xe chạy từ từ xuống dốc, Đà Lạt lúi sau lưng.

02:30 pm, xe đến địa phận TP. HCM. Dù biết sắp phải xa nhau, cả hai cứ lại im lặng, chẳng nói nôi một lời. Nói gì nữa bây giờ? Hai chiếc ghế nằm được bật dựng lên. Mỗi người nhìn ra cửa sổ mỗi hướng. Dòng xe cộ càng ngày càng đông đúc.

"Ai rước mày đó Hải"

"...Bạn rước"

Linh đổi cách xưng hô như cũ. Có lẽ Hải hiểu, nên cũng không nói gì, mặc dù hơi khó chịu.

"Còn mày"

"Chắc tao đi grab"

Tài xế thông báo 10 phút nữa xe dừng, Hải vội tìm bàn tay Linh, mười ngón đan vào nhau thật chặt, cái siết cuối cùng. Điều cần nói nhất họ vẫn chưa tâm sự được với đối phương. Nhưng tốt hơn là cứ như vậy, giữ trong lòng sẽ dễ cho cả hai.

"Tao về nha." – Linh chào

"Ừ, tới nhà nhắn tin cho tao"

Sau lời tạm biệt ngắn gọn, mỗi người đi về một hướng. Cuộc gặp gỡ kết thúc ở đó, chẳng ai biết đã chấm hết hay chưa. Điều ấy tương lai sẽ trả lời. Nhưng, có một khoảnh khắc của quá khứ, họ đã dành trọn vẹn cho nhau, say sưa, chân thành, vậy cũng tạm đủ cho hai "người bạn" ấy rồi, phải không?

-----

Sài Gòn, 11/03/2017.

*Phan Hưng - gửi tặng một người bạn.*